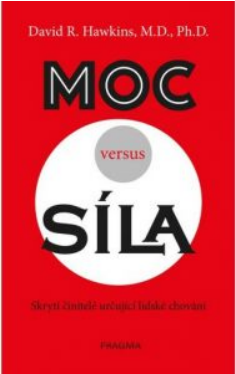

19. kapitola: Databáze vědomí

Předcházející část: 18. kapitola: Zdraví a průběh nemoci

<p>Moc versus síla</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda, je a Pragma.</p> <p>Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.</p> <p>Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.</p> <p>Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku.</p> <p>Vydalo nakladatelství PRAGMA – listopad 2017</p>
---	--

Carl Jung si všiml všudypřítomnosti archetypálních vzorů a symbolů, a proto razil pojem „kolektivní nevědomí“, který se vztahuje k bezedné podvědomé studnici všech zkušeností sdílených lidskou rasou. Můžeme o ní uvažovat jako o rozsáhlé skryté databázi lidského vědomí, která se vyznačuje silnými, univerzálními organizačními vzorci. Taková databáze obsahující všechny informace, jaké kdy byly lidskému vědomí dostupné, představuje úžasné vnitřní možnosti. Je to víc než jen obrovská zásobárna informací čekajících na proces vyhledávání. Velkým příslibem této databáze je její schopnost „znát“ doslova všechno v okamžiku, kdy je „tázána“, protože je schopna čerpat ze všeho, co bylo prožito kdykoli v čase.

Tato databáze je pramenem všech informací získaných subracionálně nebo supraracionálně – intuicí nebo předtuchou, věštěním nebo snem či jednoduše „šťastnou“ náhodou. Je to základ geniality, studnice inspirace a zdroj paranormálních jasnovidných schopností včetně „vědomí“. To je samozřejmě materiál, který využívá kineziologie. Myslitelé, kterým dělá potíže pojem „paranormální“ nebo neracionální vědomosti, obvykle odmítají logické – nebo nelogické – nesrovnalosti s newtonovskými koncepcemi simultánnosti, příčinnosti nebo času a prostoru.

Je to universum daleko větší než si myslíme. Titíž myslitelé budou pozorovat večerní oblohu a nacházet radost, když poznají oblíbená souhvězdí, přestože ve skutečnosti žádná souhvězdí neexistují. Ten známý vzor „hvězd“ tvoří světlo vycházející ze zdrojů spolu naprosto

nesouvisejících, které jsou od sebe vzdáleny několik milionů světelných let, některé se dokonce nacházejí v odlišných galaxiích, některé samy oddělují galaxie, mnohé před tisíciletími vyhořely a přestaly „existovat“. Tyto hvězdy nemají žádný prostorový ani časový vztah. Tvar vozu, medvěda nebo člověka – vzor „suhvězdí“ – si z oblohy vybírá pouze oko pozorovatele. Přesto je zvěrokruh „skutečný“, protože ho vnímáme. Astrologie dosud „existuje“ a pro mnoho lidí je docela užitečným nástrojem při vysvětlování sebe sama a vzájemných vztahů. A proč by to nemohlo být? Databáze vědomí je koneckonců nekonečný zdroj.

* * *

Databáze se chová spíš jako elektrostatický kondenzátor uchovávající potenciální energii na rozdíl od baterie, v níž je uložen elektrický náboj. Otázku nelze položit, pokud není možnost na ni odpovědět. Důvodem pro to je, že otázka a odpověď jsou vytvořeny na základě stejného paradigmatu, a jsou proto přesně symetrické – nemůže existovat žádné „nahore“ bez už existujícího „dole“. Kauzalita se vyskytuje spíš simultánně než jako posloupnost. Pojem *synchronicita* používal Carl Jung, aby vysvětlil tento jev v lidské zkušenosti. Jak chápeme z našeho zkoumání pokročilé fyziky, událost „zde“ ve vesmíru „nezpůsobuje“ událost, která se vyskytuje „tam“ – ale obě se vyskytují současně.

Jaké je spojení mezi těmito událostmi, jestliže to není newtonovská lineární posloupnost příčiny a následku? Je zřejmé, že mezi dvěma danými událostmi je souvislost nebo jsou vzájemně nějakým neviditelným způsobem spojené, ne však gravitací ani magnetismem či vesmírným větrem nebo oblohou: jsou obklopeny atraktorovým polem takové velikosti, že zahrnuje obě události. Víme, že je tomu tak proto, že jinak by události nebyly vůbec pozorovatelné, víceméně simultánně nebo vzájemně propojené v čase. „Spojení“ mezi jakýmkoli dvěma událostmi se vyskytuje jen ve vědomí pozorovatele – „vidí“ spojení a popisuje „dvojici“ událostí a vyslovuje hypotézu o vztahu mezi nimi. Tímto vztahem je pouze koncepce v mysli pozorovatele. Vnější událost ve vesmíru tedy nemusí mít příčinu, nemusí být logickým následkem jiné události. Pokud neexistuje nějaký výchozí atraktorový vzor, nic nemůže být prožíváno. Celý zjevný vesmír je simultánním výrazem tohoto vzoru a zkušeností s ním.

* * *

Vševědoucnost je všemocná a všudypřítomná. Není žádná vzdálenost mezi neznámým a známým – známé je zřejmé z neznámého pouze dotazem. Například mrakodrap Empire State Building se zrodil v mysli architektů – lidské

vědomí je prostředníkem, který může proměňovat nezjevenou koncepci v manifestovný projev, který například „tuto budovu“ zakotví v čase. To, co „se stalo“ na Fifth Avenue v New Yorku v roce 1931, je tam proto, aby to všichni viděli, a to, co se „stalo“ ve vědomí tvůrců, zůstává zaznamenáno v databázi, aby to všichni viděli dodnes – obojí je skutečností, jen v jiných sensorických sférách. Převedením koncepce do betonu a oceli architekti jednoduše umožnili, abychom my ostatní zažili jejich vizi.

My, „normální“ lidé, jsme zcela zaměstnání svou funkcí přenašečů koncepcí z neviditelné úrovně ABC do sensoricky vnímatelné A → B → C. Mimořádní jedinci žijí především ve světě ABC (těm, kteří žijí mimo něj v naprosto beztvaré doméně čistého vědomí, říkáme *mystici*). Takovým jedincům je původ všeho jasný. Nezajímají se o proces zviditelňování a zhmotňování věcí. V každodenním životě jsou to tvořiví lidé, kteří zakládají nové podniky a pak předávají jejich řízení druhým. Mystici, kteří jsou vyspělejší, prozrazují, že jen *jejich* úroveň vědomí ABC je „skutečná“ a pozorovatelný svět je snem nebo klamem. Měli bychom však zdůraznit, že to je jen další omezené hledisko. Neexistuje žádné reálné ani nereálné, jenom to, co je. To, co je, je takové ze všech hledisek nebo ze žádného.

Existence bez formy není představitelná, ale zároveň je to nejvyšší realita – zahrnuje jak jin, tak jang, neprojevené a projevené, zformované a bez formy, viděné a neviděné, dočasné a nadčasové. Reálný svět je tak současně Reálným světem, protože to, co je Všemohoucnost, musí v sobě zahrnovat všechno, co je. Tvoření je proto buď kontinuální, nebo vůbec nemůže existovat. Hledat „začátek“ tvoření znamená vycházet z falešného pojetí času – „začátek“ něčeho, co je mimo čas, nemůže být lokalizován v čase. „Velký třesk“ se může vyskytovat jen v mysli pozorovatele.

Vesmír je velmi kooperativní – vzhledem k tomu, že se neliší od vědomí samého, rád tvoří, cokoli si přejeme „tam venku“ najít. Problém je s koncepcí samotné *příčiny*, která předpokládá, že deformace času, sled neboli řada událostí budou dávat smysl. Jestliže vystoupíme z času, nebudou existovat vůbec žádné příčiny. Mohli bychom říct, že viditelný (projevený) svět vychází z neviditelného (neprojeveného), ale že bude znovu vymezovat posloupný kauzální sled v čase, tedy neviditelný → viditelný. Jakmile je jednou mimo deformaci času s jeho vnitřním omezením vnímání z hlediska pouhé posloupnosti, neexistuje žádné vzadu nebo vpředu. Pak lze teprve oprávněně říct, že viditelný svět vyvolává neviditelný svět a naopak. Na určité úrovni chápání to je prokazatelně

pravda. Jestliže se například díváme na elektrony na jedné straně dielektrického prostoru a protony na druhé straně seřazené v naprosté rovnováze, jak můžeme říct, která strana iniciuje seřazení té druhé? Podobně platí, že i když je léčení důsledkem soucítění, soucítění není jeho „příčinou“. V energetickém poli na úrovni 600 a výše uzdravuje téměř cokoli.

Zdroj veškerého života a všech forem nutně přesahuje své projevy. Přesto není od nich nijak odlišný ani v jakékoli míře oddělený. Neexistuje žádný konceptuální artefakt oddělenosti mezi tvůrcem a tvořeným. Jak říká Písmo, to, co je, bylo a vždy bude.

Čas je tedy ohniskem vnímání hologramu, který je již dokončen. Je to subjektivní smyslové působení postupně se měnícího úhlu pohledu. Hologram nemá žádný začátek ani konec, je už všude, je hotový, dokončený – být „nedokončený“ je vlastně součástí dokončenosti. I jev „odhalení“ sám odráží omezené stanovisko: neexistuje odhalený a neodhalený vesmír, ale pouze stávající se vědomí. Naše vnímání událostí, které se odehrávají v čase, je podobné vnímání cestovatele, který pozoruje, jak se před ním odvíjí krajina. Ale říct, že se krajina před cestovatelem odvíjí, odhaluje, je jen jazykový obrat – nic se ve skutečnosti neodhaluje. Nic se vlastně nestává zjevným, projeveným, je zde jen postupné vznikání vědomí.

Tyto paradoxy se ztrácejí ve větším paradigmatu, které zahrnuje oba protiklady, kde opozice jako takové se vztahují jen k pozici pozorovatele. Toto přesažení protikladů se vyskytuje spontánně na úrovních vědomí 600 a výše. Názor, že existuje „ten, kdo ví“ a „to, co je známo“, je sám o sobě dualistický v tom, že naznačuje odlišnost mezi subjektem a objektem (což opět může vycházet pouze z převzatého falešného pozorovacího bodu). Stvořitel všech věcí na nebi a na zemi stojí za vším, zahrnuje obojí a je v obou jedním. Existence jako taková je proto pouze tvrzení, že vědomí si je vědomo sebe sama.

Ontologie nemusí být spekulativní – je to koneckonců jen teologie bytí. Každý, kdo si uvědomuje, že existuje, už má přístup k nejvyšším vyjádřením i dál. *Existuje jen jedna absolutní pravda.* Všechno ostatní jsou polopravdy odvozené z artefaktů omezeného vnímání a situacnosti. „Být, či nebýt“ není volba. Člověk se může rozhodnout, zda být to nebo ono, ale *bytí* je jednoduše jediná skutečnost, která je.

Vše, o čem zde hovoříme, vyjádřili v lidských dějinách myšlení v různých dobách mudrcové, kteří ve svém vědomí přesáhli dualitu. Ovšem tvrdit, že

pochopení ne-duality existence stojí výše než vnímat ji jako duální, znamená opět podlehnout iluzi. Nakonec není ani dualita, ani ne-dualita, je jen *vědomí*. Pouze vědomí samo může tvrdit, že je mimo veškeré koncepce, jako „je“ nebo „není“. Není o tom pochyb, protože „je“ může být vymyšleno jen samotným vědomím.

Vědomí samo existuje i mimo uvědomování si. Proto lze říct, že absolutno není exaktně poznatelné, protože je mimo poznání neboli mimo dosah samotného uvědomování si. Ti, kdo dosáhli takového stavu vědomí, sdělují, že jej nelze popsat a že nemůže mít žádný smysl pro nikoho bez znalosti daného kontextu. Nicméně toto je pravá podstata reality, univerzálně a věčně – jen se nám nedaří ji poznat. Takové poznání je podstatou osvícení a konečným vyřešením evoluce vědomí až k překročení sebe sama.

Následující část: [20. kapitola: Vývoj vědomí](#)